

stoji, jame ložej dihati, serce se mu vpokoji ter oserčen reče: Kaj velja, čudnostrašno bobnenje ni družega, kot jek, ki odmeva iz visokih nasprotnih globin? in on se resnice prepriča, da še večkrat strel ponavlja, dokler se v izhodu zor ne napoči, ki je zanesljiv napovedovavec sončne svetlobe. Kakor lovec, ki začuje cviliti psa, ki zver spodi iz ležišča, kviško plane, in pazno gleda, da jo na muho dobi v begu, tako naš Rovtar skorej brez sape pazi, kam bo švignul prvi sončni žark. V hipu sončna svetloba predirja dolgo zračno cesto, in se blizo Rovtarja na verhuncu zablisi. V tej priči pozabši, da ni na ravni in gladki stezi, kamor celó pogledati ne utegne, da ne zgreši presrečnega kraja, nezmerno hiti in neusmiljeno vtrina z nogami po gerčastih kamnih, dokler ne stoji tam, kjer misli, da so vrata v hram zakladov.

(Dal. sl.)

Dopisi.

Iz Zagreba 26. maja. Ni dolgo, kar so nam „Novice“ v črnem zarobu naznanile smert nadvojvoda Ivana, in že spet bi trebalo černino obleči. „Nejma ga više“ — ta govornica se čuje po Zagrebu, al kaj rečem, po celi trojedni kraljevini, od ene strani do druge. Pokosila je najme nemila smrtna kosa, kakor so „Novice“ tudi že povedale, v noči med 19. in 20. maja našega slavnega bana Jelačića v 58. letu njegove starosti. Kakor da bi bil hud potres Zagreb stresil, tako je ta dogodjaj gradjane zdrmal. Ne da bi Vam ponavljal junačke njegove dela, — vsem so zadostno znane! Ne, da bi Vam kazal, kako je svoj narod ljubil ter ž njim vesele in žalostne dni delil. Ne, da Vam bi pravil, da je bil dika hrvatskega naroda in up celega jugoslovanstva. Ne, da Vam bi kazal, da je on s svojimi deli vpletel nevenljive lavore v slavo svojega naroda, da je z zlatimi pismeni pisal zgodovino horvatske zemlje! Ne, da Vam bi razlagal, da je ž njim ugasnila zvezda perve vrste na obnebi jugoslovanskem. — Jaz samo toliko rečem, da je Hrvatska zgubila ž njim svojega zaštitnika, svojega zagovornika, svojega očeta! Hrabri graničari, „Jelačića krilo“, zgubili ž njim so svojega vojvoda, in to ob času, ko ga jim bi najbolj treba bilo, — književnost hrvatska zgubila je ž njim darežljivega Mecenata! Najlepši dokaz, kako iskreno in s kako čisto ljubeznijo mu je bil narod udan, je nam kazala neprestana procesija, ki ga je dan na dan, celó iz daljnih krajev, prišla gledat visoko na mrtvačkem odru postlanega. Ob desetih zjutra 26. maja se je njegovo truplo iz Zagreba v Nove dvore odpeljalo, kjer je rodbinska raka. Preden se je truplo vzdignilo, je pred banijo na tergu sv. Marka hrvatska mladež popevala dve pesmi „Suze“ in „Plač“, kar je vse pričejoče do solz ganilo. Po naznanjenem programu se je spreved tako lepo vredil in vverstil, da ni moglo lepše biti. Prišlo je bilo tudi 60 serežanov iz banskih krajsničkih polkov k sprevedu; bili so vsi na čilih konjičkih v polnem svojem bojnem uresu. Deželne znakove, trobojno bandero in žeslo, sta nosila po starem običaji grof Step. Drašković in grof K. Erdödy. Počasi je napredoval spreved skozi mesto proti stolni cerkvi. Vse ulice so bile s črnimi banderi obvešene, da je vsakemu srcu zares tesno bilo v persih. Pred stolno cerkvo je bilo, od šest črnih kónj peljano, truplo od prevzvišenega kardinala in škofa gospod Haulik-a blagoslovljeno. Na krapinskem mostu in v Novih dvorah se je snidilo sila veliko ljudstva, celó iz bližnjega Štajarskega in Krajnskega. Nekoliko prizorov pri vzrtovanji je bojda bilo tako ganljivih, da se je vse jokalo. Neumerlemu banu se bo v Zagrebu na trgu „Jelačića bana“ spomenik postavil. Darovi se že nabirajo. Gotovo je imel tudi med Slovenci pokojnik svoje štovatelje, ki bodo radi svoj obol v ta namen žrtvovali! Lahka mu zemljica in večer spomin!

K. Žavčanin.

Iz Ljubljane 7. junija. V svojem zboru 3. t. m. je ljubljanski mestni odbor odločil 4000 fl. n. d. za napravo

krajnskih prostovoljcev, toda ti dnarji se ne bodo nikakor mestujanom kot priklada k davkom naložili, ampak s prostovoljnimi darovi domorodcov se bodo poravnali. — Prostovoljce so začeli 6. t. m. v mestni hiši zberati. Oklic Njih ekscelencije, prevzvišenega gosp. poglavarja — tako se je mogel 6. t. m. slednji prepričati — je serca Krajncov po celí deželi močno unel. Veselje je bilo viditi, kako so ta dan mladenči pa tudi možje vreli v mestno hišo, se v batalijon krajnsko-primorskih strelcov zapisati. Zjutraj ob šestih je že vabila mestna muzika k izberi, ktera se je ob devetih začela in malo čez poldau terpela. 42 čverstih mladenčev in mož iz cele dežele je bilo v tem kratkem času izbranih in poterjenih. Po končani izbéri so dobili v mestni hiši dobro kosilo in serce se je vsakemu v persih vzdigovalo, ko se je po kosilu na dvorišču mestne hiše muzika s cesarsko pesmijo oglasila. „Vivat! živio!“ je donelo iz ust nadušenih poterjencov, in ko je bila ta končana, so terjali Radeckov marš. Vriskanje in ukanje je odmevalo, ko so zaslišali ta serce povzdigajoči marš. Še več mičnih in okroglih je igrala muzika do treh in zdaj so peljali poterjence v kosarno, da so k banderu prisegli. Silno velika množica ljudi, ki je po mostovžih mestne hiše in zunaj pred njo celi čas čakala, jih je spremila v kosarno. Drugi dan, to je, včeraj 7. t. m. je zopet mestna muzika od osmih do devetih vabila pred mestno hišo k vstopu v batalijon prostovoljcev in ob devetih so jih začeli izberati. Do dvanajstih so jih nabrali 36, večidel mladenčev, kteri so pa že v mestni hiši prisegli in vsak po 10 fl. n. dn. prejeli. Potem so dobili kosilo, po kosilu pa so jih peljali z muziko v transport, odkodar grejo danes za svojimi včeranjimi tovarši, kteri so odrinili včeraj, v Gorico. — Za batalijon krajnsko-primorskih prostovoljcev je daroval v Terstu žl. gosp. Gutmannsthal 1000 fl., in sicer za Primorce polovico, za Kranjce pa polovico.

Iz Ljubljane. V poslednjem mestnem zboru 3. t. m. je bila tudi rajtenga mestnih dohodkov in stroškov za leto 1858 predložena in poterjena. Dohodki so znesli 85,038 fl. 22¼ kr., stroški pa 71,261 fl. 32¼ kr., ostalo je tedaj v mestni kasi še 13,770 fl. 50 kr. To pač očitno pričuje, da se je z mestnimi dnarji dobro gospodarilo, kar se mora mestni gosposki v veliko hvalo zarajtati.

Iz Ljubljane. Ljubljansko mesto je 12 konj za vojašino, kolikor jih je imelo odrajtati, po pogodbi ali kontraktu odrajtalo, in za to 488 gold. iz mestne kase doplačalo. — Mestna gosposka pobera za ranjene vojake darov v dnarjih in obezilih. Doslej je že lepih darov prejela in jih je, kakor se sliši, tudi že poslala, kamor so namenjeni. Tudi v tej reči se razodeva krasno, kako ljubijo Ljubljancanje svojega cesarja in domovino.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz bojišča na Laškem. Venec, kterege si je mislil Garibaldi v Lombardii na glavo položiti, mu je pred z rok padel, preden ga je do glave prinesel; vsa njegova slava je terpela par dni. F. m. l. Urban, vedni Povsod in Nikjer, ga je premagal in njegovo tolovajsko kardelo čez mejo v Švajco zapodil. Se vé, da to ni šlo brez bojev in njih nasledkov. Terji boji pa so se ta čas na drugih stranéh uneli. 31. maja so sklenili Sardinci na Palestro udariti, od kodar so tudi cesarske odrinili. F. m. l. Zobel je sklenil, jih od tod pregnati in uzel jim je že polovico tega sela. Lovci 21. batalijona so se bojevali kot junaki, pa slabo vreme, ki je zemljo do mehkega razmočilo, ni pripustilo, da bi mu bila mogla brigada generala Szabo o pravem času na pomoč priti. 7. batalijon lovcov se je jako raval s francozkimi Zvavi; pa premalo je bilo naših, da bi se bili mogli držati. Zato je ukazal general Szabo nazaj iti. Tako so ostali nazadnje sovražniki in naši ondi, od kodar so prišli. Naših je bilo v tej terdi bitvi ranjenih 1 general, 10 oficirjev in 480 vojakov. — Glavni